

"Konsten att döda heter Karate"

(eller är det nödvändigt med etiska principer i samband med budo-sporter?)

I sanning en intressant rubrik i FIB-Aktuellt, efter ett uttalande av Gerhard Gosen. Ett verkligen utomordentligt sätt att ta död på inte bara sin motståndare utan även på själva idrotten i fråga. Fegt gjort, ty den ligger fortfarande i sin linda i vårt land och rubriken skadar inte bara karate, utan även dess "tvillingbröder" judo och aikido.

Men skämt åt sido, skall det verkligen vara nödvändigt att etablera även här i landet det, på kontinenten så vanliga, osmakliga, sensationslystna och profittörstande, sättet för "popularisering" av budo-sporten. Och detta till på köpet av någon som själv var den första att fördöma detta sätt i tidernas begynnelse.

Men det var då det, när det begav sig att introducera judosporten. Då behövde man inte frukta konkurrens från ideellt inriktade klubbar på samma ort. Då var man ensam "på marknaden" med att saluföra budo-sport. Då kunde man kosta på sig idealitet, Zen- och budoanda. Men nu måste man ta till det grova artilleriet ty nu gäller det pengar.

Nu skall man demonstrera bl.a. i Stockholms-Tidningen hur man kan slå ned en journalist, trots att han håller sex telefonkataloger mot magen just där slaget träffar. (Jag skulle vilja se den person som kan behålla sin balans efter ett ordinärt rakt kroppsslag om han har sex telefonkataloger i famnen och dessutom står i givakt).

Vill sedan journalisten se hur "dödligt farlig" man är, kan detta demonstreras genom att slå genom en fruktlådsplanka med sin karate-näve. man kan i varje fall arrangera fotot så att medhjälparen vickar den i förväg delade plankan åt sidan i lämpligt ögonblick, just när man slår så att den ser ut som om "den har knäckts och knytnäven går igenom".

Men allt för den goda sakens skull ty i denna "konst att döda" är man angelägen om att påpeka, att den som inte har den psykiska mognaden som behövs, faktiskt är en potentiell mördare. Så sant som det är sagt.

Som exempelvis i artikeln omtalade och (i färg) fotograferade 16-åringen som i sin faktiskt årliga demonstration att krossa 1 (en) tegelpanna med ett fruktansvärt slag hade den styrka som behövts för att "slå

genom en trädörr" eller göra en bråkig raggare på Tivoli ansiktslös. (Jag börjar verkligen frukta min 3,5-åriga grabb som faktiskt krossade 3 (tre) upplagda tegelpannor på samma gång genom att bara *sätta sig på dem*).

Dessutom skulle jag vilja träffa en av de "dussintals stockholmare" som kan konsten att med bara handkarnten obehindrat klyva en tegelsten. (Måste ha varit brist på tegelstenar den dagen när fotografen var på Skånegatan. Annars vore detta någonting att plåta för en sensations-hungrig pressfotograf).

Men är allt detta verkligen det riktiga sättet att popularisera en idrott?

Uppenbarligen inte.

Vore det så skulle boxningen, brottningen, spjutkastningen, fäktningen och andra liknande idrotter gått in för att popularisera sina verksamheter med att påvisa hur utomordentligt väl deras idrotter lämpar sig till att lemlästa eller döda en anfallande människa.

Robert von Sandor.

Hur skulle det vara om medlemmarna i Svenska Boxningsförbundet skulle gå omkring och reklamera för boxningens lämplighet att skada en antagonist och detta utan att *ens nämna boxningens idrottsliga syften?*

Dessutom får vi icke glömma, att karate är en registrerad idrott inom RF och att man skapar, genom sådana sensationsartiklar, en helt olämplig atmosfär *kring alla slags budoidrotter*.

Lekmannen ser ingen skillnad på judo, aikido eller karate, vad man läster sig vid är likheten i träningsdräkten. Själva omständigheten att

här är det frågan om 3 helt skilda idrotter är bara uppenbar för dem som redan är utövare av dessa grenar.

Och det är inte till dem som utövar budosport som artikeln vänder sig. Tack vare sådan reklam går SJF:s kanslitelefon varm och folk frågar vad man egentligen sysslar med under idrottens täckmantel. För att inte tala om dem som *vet* vad saken gäller.

Det enda att göra är att klart deklarerat sitt avståndstagande från detta profitstyrda sätt att försöka att skaffa sig ständigt nya och betalande elever i stället för dem som i alltmer växande antal söker sig från herr Gosens "idrottsinstitut" till andra, mera ideella träningsställen.

Men det värsta är, att upphovsmannen icke är ensam om att se saken ur sin speciella synvinkel. Hans trogna vasaller anser att huvudsaken är att man gör reklam, medan själva sättet att göra denna, innehållet och sanningshalten, är av en mycket underordnad betydelse. Man försvarar saken med en indignerad fras om att vi här i Sverige (gudskelov) har ytt-randefrihet. *Alla* får tycka och tänka som de vill. Hittar man dessutom någon som vill trycka det man har tänkt, så är detta bara i sin ordning.

Därmed vill man hävda sitt fullständiga oberoende av moraliska och etiska regler som *de anser* att SJF påtvingar sina medlemmar.

Man anser dessutom att herr Gosens och de övriga karatemännens uttalanden har skett "utanför tjänsten" (förbundet eller den till förbundet ansluten klubb nämndes icke i artikeln) dvs. de pratade i egenskap av "privatmän".

Utom försöket att ens konstruera en dylik uppdelning av "ansvar på fritid och i tjänsten" är själva resonemanget helt barockt, ty när det gäller moral och etik så kan man knappast ha två för olika tillfällen passande principer.

Visst skall människan ha fria rättigheter, man skall ha rätt att välja (just därför har icke herr Gosen valts till att bekläda förtroendepost inom förbundet, trots hans uppenbara tekniska kvalifikationer på budo-sportens område) och det är tydligt att med den omtalade artikeln har herr Gosen valt sin väg.

Nu skall väl SJF välja och man får hoppas att valet icke sammanfaller med Stockholms Judo och Jiu-Jitsu-skolas synpunkter på det moraliska och etiska inom budosporten.

Robert von Sandor
II Dan Judo
I Dan Kendo